

hetgeen wij op het gebied van *de taal zelve*, zonder verwikkeling met spelling — hoezeer voor een belangrijk deel daaraan tot nog toe immer handig vastgekoppeld —, ons thans reeds door zulk overleg, gebod en dwang opgelegd zien, direct en bij onvermijdelijk gevolg, en nog licht verder opgelegd kunnen krijgen door de niet gestaakte, maar voortgezette actie en agitatie van de School van Kollewijn. Men zal ook, nu het besef heerscht bij de „vereenvoudigers”, dat zij het pleit voor een „spelling” hebben gewonnen, die stond tegenover officieele voorschriften, er op verdacht moeten zijn, dat zij spoedig vollen nadruk kunnen gaan leggen op de onverbindbaarheid van verdere „oude” grammaticale regelen, om dan zonder scrupules ook bij het onderwijs individueel of in gemeenschap op dat wijde gebied naar hartelust te gaan hervormen.⁵⁹ Dat men daarmede echter ook reeds lang bezig is geweest, buiten de bekende „negen regels” om, die alleen, op het einde, buigings- en geslachtelijke voornaamwoordelijke aanduiding behandelen, kunnen sprekende voorbeelden ons leeren.

De accusatief *hen* wordt tot in elken schuilhoek nagejaagd, het monster, door Hooft zoo brutaal op Nederland losgelaten. Nog wordt het immers niet in natuurlijke, beschaafde taal gezegd; men hoort niet anders dan *hun*!⁶⁰ Ik acht deze furie in alle opzichten misplaatst; en vind het opgeven van de sinds eeuwen ingeburgerde onderscheiding onnoodig en ongewenscht. Ware er werkelijk reden tot verandering geweest, dan had men *hen* en *hun* beide voor derden en vierden naamval geldig moeten verklaren.⁶¹ Of anders alleen *hen* behouden.⁶² Maar het is teekenend, dat men den *u*-vorm nam; die paste bij de voorliefde voor *me*, *ze*, *'m*, *'r*, *d'r*, *m'n*. Overigens wordt *hèn* ook terdege gezegd; ik zeg het zelf, en herinner mij niet, er ooit om te zijn uitgelachen:⁶³ „Hebt U *hèn* [verbaasd, met grooten nadruk] ook uitgenoodigd?”

Het voornaamwoord *gij* bestaat eigenlijk niet eens voor deze vereenvoudigers van onze taal. In de bekende *Proeve van een Nederlandse Spraakleer* van Kollewijn en medestanders van 1908, die ongewoon uitvoerig is over de voornaamwoorden, met een schat van voorbeelden (het werkwoord „'t'm lappen” wordt er